

[Estrup]

drag, som arbejdsgiverorganisationerne yder, er jeg fuldstændig enig i, men at der er konkrete problemer i fagbevægelsen for øjeblikket, kan heller ikke bestrides. Fagbevægelsens medlemmer er åbenbart større individualister, end man er på arbejdsgiverside, og det hilser jeg velkommen, men jeg tror, at det, som var konklusionen på det punkt i debatten, var, at der hviler et meget tungt ansvar på fagbevægelsens ledelse, og at vi må bede til, at fagbevægelsens ledelse virkelig tager det alvorligt.

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Hr. Svend Auken sagde, at det var naturligt, at lønmodtagerne støttede lønmodtagerpartier, og at arbejdsgiverne støttede partier, som sympatiserede med dem, men at det må ske i fuld offentlighed.

Jeg synes nu ikke, hr. Svend Auken var meget inde på det, det radikale forslag handler om, for jeg synes, hr. Svend Auken brugte det meste af sin taletid til at tale om offentlighed, men overhovedet ikke kom ind på det, som jeg føler er afgørende for det radikale venstre, og som også er afgørende for den støtte, som regeringen giver til forslaget, nemlig muligheden for at sikre det enkelte menneske frihed til selv at bestemme, hvilke politiske partier man ønsker at yde støtte til.

Det er ikke bare et spørgsmål om, hvorvidt det sker i offentlighed. Der er ingen tvivl om, at de beslutninger, som er taget af en lang række faglige organisationer, er taget af kompetente organer, hvad enten det er en kongres eller en hovedbestyrelse. Det er ikke det, der er problemet. Problemet er, at mennesker kan blive tilpligtet at yde støtte til et parti, som de ikke sympatiserer med.

Jeg er meget enig med hr. Erhard Jakobsen i, at dette ikke er et opgør med fagbevægelsen. Vi har i Danmark en lang tradition for at have en fagbevægelse. Jeg mener, at vi fortsat har brug for en fagbevægelse. Jeg mener, at fagbevægelsens opgave må være at sikre gode lønvilkår og ansættelsesvilkår og arbejdsvilkår for sine medlemmer. Men i en lang række fagforbund er der i dag oprør, som ulmer, hvad også hr. Gert Petersen var inde på. Der er nogle, der sympatiserer med partier, der ligger til højre for socialdemokratiet, og der er nogle, der sympatiserer med partier, der ligger til venstre for socialdemo-

kratiet. Men det, der er kendetegnet for disse mennesker, er ikke, at de ikke ønsker at være med i fagbevægelsen eller at være medlem af en fagforening. De ønsker blot ikke at være tvangsindlagt til at yde støtte til et bestemt politisk parti, vel et parti, som de ikke ønsker at stemme på ved et valg. Det synes jeg man skal være opmærksom på.

Jeg synes også, det er bemærkelsesværdigt, at vi i dag under denne debat oplever enighed mellem hr. Gert Petersen og hr. Erhard Jakobsen og mig om det synspunkt, at der bør gøres noget, og også om et andet synspunkt, nemlig at den bedste løsning ville være, at fagbevægelsen selv kunne klare problemerne. Man kunne måske finde frem til en ordning som den, man har i England. Den er modsat den, hr. Erhard Jakobsen nævnte, hvor man skulle sende et postkort, hvis man ikke ville yde bidrag. I England har man en ordning, hvor man kan sætte kryds, hvis man gennem TUC ønsker at yde bidrag til det engelske Labourparti. Det er der ingen der har noget imod, for så sker det ad frivillighedens vej. Det er vel det, denne sag handler om: frivillighed for mennesker til selv at træffe afgørelse om, hvad de ønsker at yde støtte til.

Man skal ikke opfatte dette forslag – det er i hvert fald ikke regeringens mening, når vi støtter det – som et forsøg på at jorde fagbevægelsen. Tværtimod. Jeg tror egentlig, man giver en hjælpende hånd til fagbevægelsen, for jeg tror, fagbevægelsen kommer til at stå over for langt flere problemer, hvis man ikke forstår, hvad det er, som gærer og ulmer – det er ikke bare foråret – hvad det er, der sker i øjeblikket rundt omkring i mange forskellige fagforbund. Der er jo en række eksempler inden for det sidste halve års tid. Jeg tror, de vil fortsætte, hvis ikke man tager hånd om problemet.

Jeg ser meget gerne en debat om disse ting, også en debat inden for fagbevægelsen, og den vil jeg også gerne medvirke til, hvis jeg på nogen måde kan, således at vi måske kan finde en løsning. Der var vel ingen, der sagde det mere præcist end hr. Jens Peter Jensen med bemærkningen om, at det afgørende er, at det er mennesket, der er i centrum. Det gælder, hvad enten det drejer sig om det politiske arbejde eller det fagpolitiske arbejde.